

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 425-429. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuiu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages; ISBN 9781599735023. Also appeared in Valeriu Perianu: *Ființa paradoxală și neființa estetică*, Iași, Ed. Junimea, 2004.

Paradoxul mulțimilor

Valeriu Perianu

Avem enunțul: "Dacă orice mulțime este inclusă într-o altă mulțime, mulțimea tuturor mulțimilor în ce este inclusă?".

Teoria matematică a incluziunii mulțimilor într-o mulțime superioară a condus la ideea ca într-un final trebuie să rezulte o mulțime a tuturor mulțimilor care în mod logic nu se mai poate include în nimic altceva. Dacă ea poate totuși să fie inclusă, înseamnă că nu este suficient de cuprinzătoare, iar dacă nu mai poate fi inclusă înseamnă că teoria cade.

Noi încercăm să salvăm această teorie prin intermediul noțiunii de mulțime vidă, înțelegând-o pe aceasta ca fiind nu mulțimea care n-ar conține nici un element cum s-a consacrat până acum în logică și matematică, ci ca fiind acea mulțime care conține ființe dispărute ori ființe nenăscute încă. Gândită astfel, mulțimea vidă include continuu tot ce a dispărut, precum și tot ce nu a apărut încă până la epuizarea morții și nașterii. Când nimic nu va mai veni la această mulțime și nici nu va mai pleca, ea va deveni mulțimea tuturor

mulțimilor ca Trecut ce se include pe sine fără lume. Mulțimea vidă trebuie să fie acea mulțime potențial pozitivă sau negativă care încarcă sau descarcă mulțimile reale cu obiecte sau fenomene dinlăuntrul sau din afara existentului așa cum mulțimea Ființei divine își satisface singura ordinul de mărime ca efect al faptului ca exista Treimea.

În acest fel putem răspunde și paradoxului mulțimii neutrosofice a lui Florentin Smarandache care spune că în virtutea legilor complementarității orice mulțime trebuie să fie egală cu mulțimea exterioară ei.

Aporia semnalată de Florentin Smarandache, impropriu denumită paradox al soritelor, își are originea în sofismul "grămezii" și "chelului", dar se constituie interesant și modern datorită implicării logicii și filosofiei pe tărâmul particulelor ființe - neființe elementare ale materiei. Aici logicianul trebuie să părăsească terenul îngust al judecăților explicative și să apeleze la cele intuitive ori estetice pentru a surprinde frontiera volatilă dintre A și non-A, dintre obiect și umbra sa.

Lotfi Zadeh a introdus în anul 1965 Teoria seturilor vagi, o logică paraconsistentă ce avea de judecat imprecizia lumii obiectuale infinit evaluabilă. În acest tip de logică, judecata exactă de tip scientist este considerată

un caz limită al judecăților aproximative. Plecând, deci, de la aceasta bază, dacă abordăm lumea cu valori rigide, dar aplicabile lingvistic, înseamnă că cel puțin o serie de înțelesuri și valori semantice sunt inevitabil pierdute. Același sistem creează, însă, și posibilitatea nedorită de a face ca orice sistem logic supus construcției să devină vag, adică să simuleze o realitate care până la proba contrarie este doar bănuită de a fi imprecisă.

Dar, spunem noi, a descărca sau încărca atom cu atom un obiect pentru a-l face vizibil sau invizibil, devine nu numai o logică, ci și o matematică foarte precisă, în contradicție cu instrumentul de lucru propus.

Mai bine găsită este expresia de logică neutrosifică folosită de Florentin Smarandache care, cel puțin prin rădăcinile sale semantice din concept, ne propune o neutralitate filosofică, ce vrea să lase câmp liber oricăror contradicții în intervalul ne-standard]-0, 1+ [deoarece aici se poate petrece o infinitate de evenimente între adevăr și fals.

Dar adevărata problemă este aceea de a găsi și numi momentul de adevăr sau de fals ce corespunde încărcării sau descărcării de Sine a obiectului cercetat.

Altfel, vizibilitatea ori invizibilitatea lumii rămâne o constantă a obișnuințelor noastre ce nu mai are

necesitatea explicației savante, ci poartă în continuare pecetea firescului natural.

Despărțirea de trecut a obiectului transformat, ca vizibil sau invizibil, nu poate fi sesizată doar cu un model matematic, așa cum crede autorul, fiindcă nici-un număr nu poate immortaliza tranzitul delicat de ființă și ne-ființă.

Mai mult, câmpul neutrosific constituit de către judecățile vagi, provoacă dezordini subiectiv-cognitive ce nu ne mai permit accesul la a ne imagina facerea și desfacerea realității obiectuale.

Așa cum bine susținea chiar Florentin Smarandache într-un interviu, acolo unde știința și logica se dovedesc neputincioase, trebuie să intervină filosofia și arta ce au putința de a transcende gândirea discursivă.

Pentru noi este clar că aceste dispoziții ale materiei de a ni se oferi sau nu, țin de logica internă a energiilor subnucleare, și poate chiar de un scop ascuns al materiei, care după cum se știe lucrează nevăzut ca Univers de umbră.

În ce măsură se fac aceste compensații și decompensații energetice și în ce moment anume, este probabil cel mai mare secret al proceselor interne ale materialității.

Materia se naște și moare ca orice ființă, și atunci dispariția ei este legată strict de aceste procese natural-supranaturale ale trecerii neființei în ființă și invers.

Așa cum nu știm care este exact momentul morții noastre ca interval ne-standard netrăit și nemurit de nimeni, imposibil de măsurat și conceput apriori, tot așa se întâmplă cu obiectele ce ni se oferă oricum parțial, sau cu partea văzută, sau cu cea nevăzută.